

Παρακλητικός Κανών εις την Υπεραγίαν Θεοτόκο την Τσαμπίκα

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τό ὄνοματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. γ'. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

καὶ τὰ κάτωθι Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου οἱ πιστοὶ τῆ Εἰκόني, δεῦτε προσπέσωμεν αὐτῇ ἐκβοῶντες
Τσαμπίκα Θεονύμφευτε, ἐπάκουσον ἡμῶν, τῶν θερμῶν δεήσεων, ὡς
φιλεύσπλαγχνος Μήτηρ, καὶ ἐκ πάσης λύτρωσαι, συμφορᾶς καὶ ἀνάγκης, τοὺς
πεποιθότας Κόρη ἐπὶ σοί, καὶ προσκυνοῦντας τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι• εἰ μὴ γὰρ
σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρῶσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ• σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ψαλμὸς Ν' (50)

Ἐλέησον μέ, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τό πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου ἐπὶ πλεῖον πλῆνον μέ ἀπό τῆς ἀνομίας
μου καὶ ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισον μέ. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διαπαντός. Σοὶ μόνω ἤμαρτον καὶ
τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαι σέ. Ἰδού γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησε μέ ἡ μήτηρ μου. Ἰδού γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
της σοφίας σου ἐδήλωσας μοί. Ραντιεῖς μέ ὑσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς μέ, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοί ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀποστρεψον τό πρόσωπόν
σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης μέ ἀπό τοῦ προσώπου σου καὶ τό πνεῦμά σου τό ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἅπ ἐμοῦ. Ἀπόδος μοί τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι
ἡγεμονικῶ στήριξον μέ. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ
ἐπιστρέψουσι. Ρύσαι μέ ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις,
καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν
ὄλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον,

καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιῶν, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν καὶ ὀλοκαυτώματα τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῷ δ΄ Τροπαρίῳ ἐκάστης Ὠδῆς • «Κυρίλλου».

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεόνυμφε Μῆτερ τοῦ Ἰησοῦ, Ἄχραντε Τσαμπίκα, ὡς ὑπάρχουσα εὐμενῆς, βοήθει καὶ φύλαττε καὶ σκέπε, τοὺς τὸ γλυκύ σου προφέροντας ὄνομα.

Παθῶν με ποικίλων ἐπιφοραί, Πάναγνε Τσαμπίκα, ἐκταράττουσι χαλεπῶς • ἀλλ΄ ὡς ἀγαθὴ ἀντιλαβοῦ μου, τῇ εὐαγῆ σου Εἰκόνα προστρέχοντος.

Μή με ἀπορρίψης τὸν ταπεινόν, προσπίπτοντα Μῆτερ, τῇ Εἰκόνι σου εὐσεβῶς, καὶ ὑμνολογοῦντα κατὰ χρέος, τὰ μεγαλεῖα Τσαμπίκα τῆς δόξης σου.

Κυρία Τσαμπίκα Μῆτερ Ἀγνή, τῶν ἀπεγνωσμένων, γλυκυτάτη καταφυγή, ἡμῖν ἐκ τῆς θείας σου Εἰκόνας, τῶν οἰκτιρμῶν σου τὸ ὕδωρ ἀνάβλυσον.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εἴν παντοίαις ἀνάγκαις, καὶ συμφοραῖς Ἄχραντε, εὐρομεν καλήν σε προστάτιν, καὶ καταφύγιον • διὸ ὑμνοῦμέν σε, ἐν εὐφροσύνῃ Τσαμπίκα, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, κατασπαζόμενοι.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἄνευ σπορᾶς Κύριον, Ἄχραντε Παρθένε Τσαμπίκα, θερμῶς δυσώπησον, ἵνα δωρήσῃται, οἷα Θεὸς ἐλεήμων, τοῖς ὑμνολογοῦσί σε, πταισμάτων ἄφεσιν.

Εξειπεῖν τίς ἰσχύσει, τὰ ὑπὲρ νοῦν θαύματα, ἅπερ τοῖς προστρέχουσι πίστει, ἐργάζῃ πάντοτε • ἀλλὰ ἰάτρευσον, ψυχῶν ἡμῶν καὶ σωμάτων, τὰ δεινὰ νοσήματα, Τσαμπίκα Ἄχραντε.

Υπερύμνητε Μῆτερ, ἐκ πειρασμῶν λύτρωσαι, καὶ πειρατηρίων παντοίων, τὴν κληρουχίαν σου, ὡσπερ ἐχέγγυον, τῆς μητρικῆς σου εὐνοίας, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, Τσαμπίκα ἔχουσα.

Διάσωσον Εὐλογημένη Τσαμπίκα Θεοκυῆτορ, ἀπὸ κινδύνων δεινῶν καὶ κακώσεων, τοὺς καταφεύγοντας πίστει τῇ σῆ Εἰκόνι.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεῖα θερμῆ.

Κυρία Ἄγνη, Τσαμπίκα Θεονύμφευτε, προστάτις αἰεὶ, ὑπάρχεις καὶ ἀντίληψις, τῶν φερόντων Ἄχραντε, τὸ γλυκύ σου ἐν χεῖλεσιν ὄνομα • διὸ Παρθένε λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐχθροῦ τῶν δολίων ἐπιθέσεων.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Χαλεπῶς κινδυνεύοντας, ἐν ταῖς περιστάσεσι τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Τσαμπίκα ὡς φιλεύσπλαγχνος, οἴκτειρον καὶ σῶσον τῇ προνοίᾳ σου.

Ἡ θερμὴ σου ἀντίληψις, γένοιτο ἀκλόνητον περιτείχισμα, τοῖς Τσαμπίκα Ἀειπάρθενε, σέβουσι Μορφῆς σου τὸ ἐκτύπωμα.

Τοῦ ἀλάστορος σύντριψον, Ἄχραντε τὸ φρύαγμα διασώζουσα, ἐξ ὀλέθρου τοὺς καλοῦντάς σε, σύμμαχον ἐν βίῳ καὶ ὑπέρμαχον.

Ρεῖθρον ἄϋλον χάριτος, βλῦσον ὦ Τσαμπίκα ἐκ τῆς Εἰκόνοσ σου, χαρμονῆς πληροῦσα ἅπαντας, τοὺς εἰλικρινῶς σε μακαρίζοντας.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Βρύει δασιλῶς, συμπαθείας κρουνοὺς πάντοτε, ὦ Τσαμπίκα ἡ τιμία σου Εἰκὼν, τὰς ψυχὰς παρακαλοῦσα τῶν τιμώντων σε.

Δρόσον μυστικῆς, παρακλήσεως ἐπίσταξον, ταῖς ψυχαῖς τῶν προστρεχόντων εὐλαβῶς, τῇ Εἰκόνι σου Τσαμπίκα ὑπερθαύμαστε.

Εξ ἐπηρειῶν, ὀλεθρίων Ἀειπάρθενε, ἐξελοῦ τοὺς προσκυνοῦντας σχετικῶς, τὸ ἐκτύπωμα Μορφῆς σου τὸ θαυμάσιον.

Ἴαμα ἡμῖν, γεννηθήτω ἡ πρεσβεῖα σου, πρὸς τὸν Κύριον Τσαμπίκα ἀγαθή, τῶν ἀφράστως σαρκωθέντα ἐξ αἱμάτων σου.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τοῖς θαύμασιν ὑπὲρ νοῦν Πανάχραντε, δοξασθεῖσα ἡ ἁγία Εἰκὼν σου, εὐεργεσίας αἰεὶ διανέμει, τὰς δωρεὰς τοῖς ἀξίως προστρέχουσιν. Ὅθεν ἐπίσκεψαι ἡμῶν, Θεοτόκε Τσαμπίκα τὴν κάκωσιν.

Παράδεισος ἀληθῶς Θεόνυμφε, ὁ σεβάσμιος ὑπάρχει Ναός σου, ξύλον ζωῆς τὴν Εἰκόνα σου ἔχων, ἐξ ἧς τρυγῶντες Τσαμπίκα τὴν χάριν σου, ἀγαλλιᾶσεως τερπνῆς, οἱ πιστοὶ τὰς καρδίας πληρούμεθα.

Ο νοῦς μου ἐσκοτισμένος Δέσποινα, ταῖς πολλαῖς μου ἁμαρτίαις ὑπάρχει ἀλλὰ φωτὶ τοῦ φαιδροῦ σου προσώπου, τοῦ ἐκ τῆς θείας Εἰκόνας σου λάμποντος, Τσαμπίκα Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τὸν οἰκτρόν σου οἰκέτην καταύγασον.

Λαόν σου τὸν εὐσεβῶς κηρύττοντα, τὰ πολλά σου μεγαλεῖα Τσαμπίκα, τῆς μητρικῆς σου προνοίας τῆ ῥάβδῳ, πρὸς σωτηρίου νομὴν καθοδήγησον, καὶ σῶζε πάντοτε αὐτόν, ἀοράτων θηρῶν ἐπιθέσεως.

Διάσωσον Εὐλογημένη Τσαμπίκα Θεοκυῆτορ, ἀπὸ κινδύνων παντοίων καὶ θλίψεων, τοὺς καταφεύγοντας πίστει τῆ σῆ Εἰκόνι.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῤῥησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τοὺς τῆ σεπτῆ σου Εἰκόνι προστρέχοντας, καὶ ἐκ καρδίας αἰνούντων τὴν δόξαν σου, ἐλέους πηγὴ ὡς ὑπάρχουσα, τῆς χάριτος σου τῆ δρόσῳ ἀνάψυξον, Τσαμπίκα τῆς Ῥόδου τὸ καύχημα.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον, Θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. α' 39-49, 56).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῆ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιᾶσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε

Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἢ ἓν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου
Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τσαμπίκα Πανάχραντε, Εὐλογημένη Μαρία, τῶν πιστῶν ἀγλάϊσμα, καὶ Ῥοδίων ἔνθεον, ἀγαλλίαμα, τοῖς καταφεύγουσιν, ἀδιστάκτῳ πίστει, ἐν Ναῷ τῷ παναγίῳ σου, καὶ ἀπονέμουσι, σέβας καὶ τιμὴν τῇ Εἰκόνι σου, τὴν σκέπην σου ἐφάπλωσον, τὴν σωτηριώδην δεόμεθα, πάντας Θεοτόκε, φυλάττουσα ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, πειρατηρίων καὶ θλίψεων, νόσων καὶ κακώσεων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Ῥδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡ ἀγία Εἰκὼν σου, χάριτός σου τοῖς ῥείθροις, ἀρδευομένη ἀεὶ, ἰάματα πηγάζει, καὶ ῥῶσιν πρυτανεύει, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσι• Χαῖρε Τσαμπίκα Ἀγνή, τῆς κτίσεως Κυρία.

Εχαρίτωσας ὄντως, ἐνεργεῖα ἀύλῳ, τῆς μητρικῆς σου στοργῆς, τὴν θείαν σου Εἰκόνα, ἐξ ἧς ἡμῖν μὴ παύση, μυστικῶς ἀνατέλλουσα, τῆς εὐλογίας τῆς σῆς, Τσαμπίκα τὰς ἐλλάμψεις.

Μετανοίας πρὸς τρίβον, καὶ πρὸς βίου ἐνθέου, τὰς ἀναβάσεις Ἀγνή, τῇ σῇ ἐπιστασίᾳ, ὁδῆγει τοὺς τιμῶντας, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα σου, ὡς θησαυρὸν ἀληθῆ, τῶν ξένων δωρεῶν σου.

Λογισμῶν πονηρίας, καὶ παθῶν ἐπηρείας, ἀπάλλαξόν μου τὸν νοῦν, καὶ δύνάμιν

μοι δίδου, ἐργάζεσθαι Τσαμπίκα, τὸ σωτήριον θέλημα, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σοῦ, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Ἦδὴ ἡ´. Τὸν Βασιλέα.

Τῇ σῆ προνοίᾳ, ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθη, ἀγαθῶν κρήνη Τσαμπίκα ἢ Εἰκῶν σου, δροσίζουσα πάντας, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Μὴ ἀποστρέψης, τὸ ἰλαρὸν πρόσωπόν σου, ἀφ´ ἡμῶν Θεομακάριστε Τσαμπίκα, τῶν καταφευγόντων, τῇ θείᾳ σου Εἰκόνι.

Τοῖς τρυχομένοις, νόσοις ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ ἀντίληψιν τὴν σὴν ἐπιζητοῦσιν, ἴασιν καὶ ῥῶσιν, χορήγησον Τσαμπίκα.

Ὁ´ εὐαγῆς σου, Ναὸς βλυστάνει Τσαμπίκα, τοῦ ἐλέους σου τὰ ρεῖθρα ἀενάως, τοῖς ὑπερυποῦσι, τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Ἦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Παθῶν τῆς ἀδοξίας, τοὺς δοξάζοντάς σου, τὰ ἀπειράριθμα θαύματα λύτρωσαι, Θεοκυῆτορ Τσαμπίκα, Ῥοδίων καύχημα.

Τοῖς σπεύδουσι Τσαμπίκα, τῷ σεπτῷ Ναῷ σου, καὶ προσκυνοῦσι τὴν θείαν Εἰκόνα σου, δίδου ἀεὶ τὰς αἰτήσεις, ὡς πολυεύσπλαγχνος.

Πανάχραντε Τσαμπίκα, ταύτην σου τὴν νῆσον, ἀνακειμένην πιστῶς τῇ πρεσβείᾳ σου, σῶζε ἀεὶ ἀπὸ πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως.

Υπέραγνε Παρθένε, Ἄχραντε Τσαμπίκα, μὴ καταισχύνης ἡμᾶς τοὺς οἰκέτας σου, ὅτι εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα, ἀνατιθέμεθα.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, σὲ ὑμνολογοῦμεν, Θεόνυμφε Τσαμπίκα, Εἰκόνα σου τιμῶντες, τὴν χαριτόβρυτον.

Ἦκεν ἐκ τῆς Κύπρου περιφανῶς, πάλαι ἢ Εἰκῶν σου, πρυτανεύουσα ἀγαθὰ, Παρθένε Τσαμπίκα, ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις • διὸ τὸ ἔλεος σου, πάντες κηρύττομεν.

Βλύζει τοῦ ἐλέους σου δαψιλῶς, πάντοτε τὰ ρεῖθρα, ἡ Εἰκόν σου ἡ θαυμαστή, ἀρδεύουσα πάντων, Τσαμπίκα τὰς καρδίας, τῶν ἐπικαλουμένων τὴν προστασίαν σου.

Πάθη ἀπελαύνει τὰ χαλεπά, Πάναγνε Τσαμπίκα, καὶ διώκει νόσους πικράς, μάστιγας ἰᾶται, καὶ ῥῶσιν πρυτανεύει, ἡ προῖοῦσα χάρις, ἐκ τῆς Εἰκόνοσ σου.

Χαίρει τῆ Εἰκόνι σου τῆ λαμπρᾶ, Ἄχραντε Τσαμπίκα, ἡ Ῥοδόνησος εὐσεβῶς, καὶ ἐπιβοῶσα, τὴν μητρικὴν σου χάριν, τὸν τόκον σου δοξάζει, τὸν ὑπερύμνητον.

Ἔχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, Ἄχραντε Τσαμπίκα, ὡς τῆς χάριτος θησαυρόν, ταύτην προσκυνοῦμεν, καὶ ἱκετεύομέν σε • Σῶζε τοὺς ἀφορῶντας, πρὸς σὲ ἐκ πίστεως.

Σκέπε τοὺς προσπίπτοντας εὐλαβῶς, Ἄχραντε Τσαμπίκα, τῆ Εἰκόνι σου τῆ σεπτῆ, καὶ πάρεχε πᾶσι, τοῖς σὲ προσκαλουμένοις, ἐλέους σου τὰ ρεῖθρα, καὶ χάριν ἄφθονον.

Κήρυκες ὑπάρχοντες τῶν πολλῶν, θαυμάτων σου Μητέρα, σοῦ δεόμεθα ἐκτενῶς • Ἄχραντε Τσαμπίκα, τῆς κτίσεως Κυρία, προστάτις ἡμῶν ἔσο, ἀεὶ καὶ ἔφορος.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς • Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν • Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον • Κύριε, ἐλέησον • Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου • ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου • γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῶν σήμερον • καὶ ἄφες ἡμῶν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ

ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποιθήσαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε ἀσπασώμεθα πιστῶς, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, τῆς Παναχράντου Μητρὸς, τὴν Εἰκόνα ἅπαντες, καὶ ἀνακράξωμεν· Θεοτόκε Ἀπεύρανδρε, Κυρία Τσαμπίκα, τῶν Ῥοδίων καύχημα, καὶ καταφύγιον, σῶζε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρειῶν ὀλεθρίων, τοὺς ἐν τῷ Ναῷ σου καταφεύγοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Δίστιχον.

Σῶζε Κύριλλον τὸν τῆς Ῥόδου Τσαμπίκα,
Σοὶ ὑφάναντα παρακλήσεως ὕμνον.